

STRAATGEDICHT VOOR 100 JARIG BESTAAN VAN BEVERNINGHLAAN

Door Guus Muller

Hoe lang is honderd jaar
hoe lang is de straat als je kruipt
door twee wereldoorlogen onaangetast
niet door de bommen op 't station
of wie er weggevoerd werden
niet door de honger of de koude
de gedeelde woningen

weet je nog van die gillende remmen
't kind net niet onder de auto kwam
toen de muren scheurden
alle ramen en deuren klem zaten
en onze angst om rottende funderingspalen
alle extra sloten en berovingen in het park

al honderd jaar worden hier vijftieng
huizen
met uitzicht op 't park bewaard
die heerlijke hoge kamers dicht bij 't
station
zoals toen maar nu met dubbel glas,
teevee
open keuken, c.v. meer uit- op- en
inbouwsels
rust en ruimte

geen kolenkachels of gaslampen meer
geen zinken teiltje als bad en
twee radiozenders

maar wie verdienen er mooiere illusies dan
wij
eerst de notabelen, de echte heren en
de burgemeester die in de straat woonde
en de koningin die kwam kijken naar onze
veilige heilige huisjes na zolang ophogen
schilderen poetsen en betalen
lijkt 't nog steeds Jugendstil verdiend en
tevree
zijn onze herenhuizen eindelijk
monumenten

achter dichte deuren, gordijnen tussen vier
muren
wie ging er stilletjes weg
om schulden, ontslag of om aids
wie heeft de grootste mond
wie stuift er 's ochtends met de auto weg
wie houdt er altijd z'n mond en komt nooit
naar buiten
of wie hier geboren, getogen en gestorven
zijn
waarvan wij nu niets weten
buren komen en gaan aan de van
Beverninghlaan

of toen het vol stond met agenten
er een mes en een pistool getrokken werd
en geschoten
het laantje, 't schone laantje
't zelfde laantje, ons ons ons en nog eens
ons laantje heerlijk bij het park

kan jij het aanwijzen

in de muren of achter de vele verflagen
zit 't in de uitgesleten drempels
de gehorigheid, of krassen in de oude
tempels

er wordt vergeten
er wordt op het leven verloren
er wordt gezwegen
over er toen op een ochtend
almaar niets gebeurde en 's middags nog
steeds
en die rustige nacht dat er bijna niets
bewoog
steeds die zelfde vijf en twintig huizen
dat is van de Beverninghlaan al honderd
jaar

Hieronimus van Beverningk is wellicht een
stoere vent
Een minister van financiën een
commercieel opportunist
En anti koningsgezind diplomaat die
oorlogen afkocht
Maar hij eindigde als een eenzame
plantjesgek die van de ladder viel.